

- 3) Czy wyżej wymienione artykuły dyrektywy VAT w świetle wymogów proporcjonalności i racjonalności należy interpretować w ten sposób, że nawet jeśli organ podatkowy uzna na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, iż podatnik powinien być bardziej staranny, nie może od niego wymagać weryfikacji okoliczności, które organ podatkowy mógł ujawnić po kontroli trwającej około pięciu lat, wymagającej licznych dodatkowych weryfikacji z wykorzystaniem instrumentów prawa publicznego w taki sposób, by ochrona tajemnicy handlowej podatników nie stanowiła przeszkody w ich dokonaniu? Czy w przypadku, w którym wymaga się większej staranności, dla uznania należytej staranności za udowodnioną wystarczy, że podatnik rozciągnął swoją kontrolę na okoliczności dalej idące niż te wskazane w wyroku Mahagében w odniesieniu do ewentualnych partnerów handlowych, w taki sposób, że posiada wewnętrzną politykę zakupową w celu weryfikacji takich partnerów, nie przyjmuje płatności w gotówce, w zawieranych umowach zamieszcza postanowienia o możliwych ryzykach, a także bada inne okoliczności w trakcie transakcji?
- 4) Czy wyżej cytowane artykuły dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że jeśli organ podatkowy uzna, że podatnik czynnie uczestniczył w oszustwie podatkowym wystarczy w tym zakresie, aby z ujawnionych dowodów wynikało, że podatnik przy zachowaniu należytej staranności mógł wiedzieć, że uczestniczył w oszustwie podatkowym, bez wykazywania, że wiedział o uczestnictwie w oszustwie podatkowym poprzez czynny w nim udział? Czy organ podatkowy w przypadku udowodnienia czynnego udziału w oszustwie podatkowym, czyli wiedzy o tym udziale, musi wykazać oszukańcze działanie podatnika poprzez jego zachowanie w zмовie z poprzedzającymi go uczestnikami łańcucha, czy też wystarczy wykazana obiektywnymi dowodami wzajemna znajomość uczestników łańcucha?
- 5) Czy praktyka organu podatkowego polegająca na tym, że opiera on swoją decyzję na domniemanym naruszeniu przepisów w zakresie bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego niemających wpływu na wywiązywanie się przez podatnika z jego obowiązków podatkowych lub na obieg jego faktur, którego przepisy podatkowe w żaden sposób nie ustanawiają w odniesieniu do podatnika i które nie mają żadnego wpływu na rzeczywisty charakter transakcji kontrolowanych przez organ podatkowy ani na wiedzę podatnika badaną w czasie postępowania podatkowego, jest zgodna z wyżej wymienionymi artykułami dyrektywy VAT i prawem do sprawiedliwego procesu uznanym jako ogólna zasada w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z zasadą pewności prawa?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na wcześniejsze pytanie prejudycjalne:

- 6) Czy praktyka organu podatkowego polegająca na tym, że bez udziału organu urzędowego właściwego w przedmiocie bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego, który posiada właściwość rzeczową i terytorialną, organ podatkowy dokonuje w swojej decyzji oceny dotyczącej podatnika, objętej zakresem kompetencji owego organu urzędowego, w taki sposób, że na podstawie naruszeń stwierdzonych w odniesieniu do bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego – kwestii wykraczającej poza zakres jego kompetencji – wywodzi skutki podatkowe dla podatnika, przy czym ten ostatni nie mógł zakwestionować stwierdzenia naruszenia przepisów w zakresie bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego w postępowaniu odrębnym od postępowania podatkowego, zapewniającym podstawowe gwarancje i prawa stron, jest zgodna z wyżej wymienionymi artykułami dyrektywy VAT i prawem do sprawiedliwego procesu uznanym jako ogólna zasada w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z zasadą pewności prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 20 sierpnia 2021 r. – Laudamotion GmbH / TG, QN, AirHelp Germany GmbH

(Sprawa C-517/21)

(2021/C 471/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Laudamotion GmbH

Strona pozwana: TG, QN, AirHelp Germany GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie ma zastosowanie do pasażera, który dokonał odprawy online („online check-in”), lecz w wynikającym ze wspomnianego przepisu terminie nie stawił się przy stanowisku odpraw?
- 2) Czy, biorąc pod uwagę wyrok w sprawie *Sturgeon i in.* ⁽²⁾, art. 5 w związku z art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że pasażer – jeżeli obsługujący przewoźnik lotniczy nie może uwolnić się od odpowiedzialności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 – ma prawo do odszkodowania, jeżeli
 - w miejscu docelowym lot ma opóźnienie wynoszące co najmniej trzy godziny,
 - jeszcze przed przyjęciem pasażerów na pokład lotu było oczywiste, że lot dotrze do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym co najmniej trzy godziny, oraz
 - pasażer nie pojawił się do przyjęcia pasażerów na pokład tego lotu?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

- 3) Czy dotyczy to również sytuacji, gdy pasażer bez udziału obsługującego przewoźnika lotniczego zarezerwował alternatywne połączenie lotnicze, w ramach którego dotarł do innego lotniska obsługującego to samo miasto, względnie ten sam region (art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004) co pierwotnie zarezerwowany przez niego lot, nieznacznie później niż planowo dotarłby do miejsca docelowego pierwotnie zarezerwowanego lotu?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

- 4) Czy dotyczy to również sytuacji, gdy obsługujący przewoźnik lotniczy na prośbę pasażera zmienił jego rezerwację na alternatywne połączenie lotnicze, którym pasażer dotarł do miejsca docelowego wcześniej niż w przypadku opóźnionego pierwotnie zarezerwowanego lotu, jednak później niż planowo dotarłby pierwotnie zarezerwowanym lotem (przy czym lot, na który zmieniono rezerwację pasażera, sam nie miał „dużego opóźnienia”)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 19 listopada 2009 r., C-402/07 i C-432/07, EU:C:2009:716.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 10 września 2021 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / E.N., S.S. i J.Y.

(Sprawa C-556/21)

(2021/C 471/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Druga strona postępowania: E.N., S.S. i J.Y..

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 3 i art. 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180 ⁽¹⁾) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby – w sytuacji, gdy system prawny państwa członkowskiego w odniesieniu do spraw takich, jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania, przewiduje dwuinstancyjność postępowania – sąd drugiej instancji zastosował w toku rozpoznania sprawy na wniosek właściwego organu tego państwa członkowskiego środek tymczasowy skutkujący zawieszeniem terminu na przekazanie?

⁽¹⁾ S. 31.